

[คนคนนั้นที่พระเจ้าประทาน
มาให้ฉัน (เขมีอบ)]

~แต่่น แต่้น แต่้น แต่่นนนน~

“คุณสายลม คุณจะยอมรับคุณปรารถนาเป็นภรรยาของคุณหรือไม่”

“ครับ”

“คุณปรารถนา คุณจะยอมรับคุณสายลมเป็นสามีของคุณหรือไม่”

“ค่ะ”

สิ้นเสียงบาทหลวง เจ้าบ่าวและเจ้าสาวในชุดแต่งงานก็บรรจงจูบต่อหน้า
พระเจ้าผู้เป็นเจ้า...จะ...จ๊วบบบบ!

ฉัน **ปรีศนา** หรือสั้นๆว่า “**ปรีนซ์**” วันนี้แต่งสวยยืนน้ำตาคลอเมื่อคุณ
พี่สาวคนสวยได้ตรองปล่องขึ้นกับนักธุรกิจหนุ่มชื่อดังซึ่งมีดีกรีเป็นถึงเจ้าของเบียร์
ยี่ห้อดัง เบียร์ตรา “ม้า”

พี่ชายสุดหล่อและพี่สาวสุดสวยแจ่มยืมให้แขกผู้มาร่วมงานก่อนจะกระโดด
ขึ้นรถสปอร์ตเปิดประทุนหรูที่ระโยงไปด้วยกระป๋องน้ำอัดลมละลิวส์สุดเก๋หาสน์
ดินแดนรักชั้นสวรรค์ดาวดั่งสีในวันแต่งงาน

เฮ้อ~ ยากมีวันนี้บ้างจังเลย วันที่ฉันจะได้สวมชุดเจ้าสาวฟูฟ่องควงคู่กับ
ผู้ชายดีๆสักคน พระเจ้า ขอให้ลูกข้างได้สมดังปรารถนาด้วยเถิด ไม่ขออะไรมาก
ขอแค่ให้ผู้ชายคนนั้นหน้าตาเหมือนกราวฟม้วน สูงเหมือนพี่เฟลม นิสัยเหมือนพี่ตี๊ก
เข้มเหมือนพี่ปี่ และหล่อเหมือนแบรด พิตต์ ขอแค่นี้เองพระเจ้าจ้า ดลบันดาลให้
ปรีนซ์เจอผู้ชายคนนั้นด้วยเถิดเพียง!

“ปิ่น...ปิ่น!” เสียงเรียกชื่อฉันดังขึ้น เฮ้ย! ไม่ใช่ เสียงบีบแตรรถดังต่างหาก
ฉันเหลียวกลับไปมอง

โอ้พระเจ้า! ไม่เชื่อก็คงต้องเชื่อ มนุษย์ผู้ชายหน้าตาเหมือนกราวฟม้วน นักร้อง

ค่ายแกรมม่า นั่งอยู่ในรถมินิคันเล็ก ส่งสายตาดูต้นจิ้งฉันเข้ม้ง ในที่สุดพระเจ้า
ก็ประทานมนุษย์ผู้ชายคนนั้นมา ฮู้ ฮู้ บูด บูด กะซึกกะซึก

“นี่เธอ...จะยืนอีกนานมั๊ย...ขึ้นรถซะทีซี” แล้วคุณคนหน้าเหมือนกราฟ
ม้วน ก็เอ่ยปากพูดขึ้นด้วยเสียงอันดัง แต่ฉันฟังแล้วนุ้มลึกกังวลจนชัดแจ้วเหมือน
แต้วแหวนตอนเจอผู้ชาย แล้วเราสองคนก็ประสานสายตากันปั้งๆก่อนที่คุณทอง
ม้วนคนนั้นจะพูดขึ้นอีกเป็นครั้งที่สอง

“ยัยเควดสนั้น...ขึ้นรถ!” เสียงหัวนแหกปากร้องเรียก โดยที่ฉันได้แต่ยืน
งำหน้าสวยแบบไม่เข้าใจ

กราฟม้วนมันเรียกใครวะ? เรียกฉันหรือ? สงสัยจะขายแข่ง จะให้ฉันซื้อ
ขนมจีบละซี คนสวยกึ่ง ลำบากใจจริงจริง คึกคึก

ไม่น่าเชื่อ แคลถูกขอพรไปสามวินาที ทำไมพระเจ้าถึงตกลงเซย์เยสให้
ปัจจุบันทันด่วน...ทันใจเหมือนรถไฟฟ้ามหานครเลย รู้ชื่อเพิ่มอีกข้อก็ดี ขอให้สวย
เพิ่มอีกหกเท่า แบบว่าจะลงชิงมงกุฎเพชร แทน นาตาลี เกลโบวี

“นี่เธอ...หูหนวกหรือ ถ้าจะกลับบ้านก็ขึ้นรถ ฉันไม่มีเวลาว่างมากพอจะรอ
เธอหรอกนะ...เร็วเข้า อย่าให้ฉันต้องรอนาน” คราวนี้เปิดประตูลงมา และฉันก็ได้
เห็นพี่แฟลม หุ่นย้งกะเสาจีเอสเอ็ม ความสูงไม่ต่ำกว่าร้อยแปดสิบเซ็น ที่สวมทับ
ด้วยสูทสีดำผูกไทด์เพื่อความเก๋ บอกให้รู้ว่ามันเพิ่งผ่านงานมงคลเมื่อครู่มาหยกๆ

แล้วเสาจีเอสเอ็มคนนั้นก็ยกสามขุมก่อนลากฉันขึ้นรถแล้วปิดประตูลง ไม่
อยากเชื่อว่านอกจากหน้าตากราฟม้วนแห่งค่ายแกรมม่าแล้ว คุณยังเป็นมนุษย์
พิเศษมีพลังเฮอริคิวลิสต์ด้วย ไ้จอร์จ!

“นะ...นายเป็นใคร...จะพาฉันไปไหน” ฉันถาม เริ่มหวาดกลัว มองไปยัง
คนหน้าหล่อผิวขาว คิ้วเข้ม จมูกโด่ง ปากสีส้ม ที่กำลังสาวพวงมาลัยรถไปมา

จะพาฉันไปไหนเนี่ย หรือว่าจะพาฉันไปมะลึกก็ก๊ยกี้ ฉันเพิ่งอายุ 16 ปีเอง
นะ ฉันยังเวอร์จิ้นอยู่เลยอะ ขอเวลาให้น้องซัวร์ ทิคัมพี เฮ้ย! ปริษฐ์ทำใจหน่อยไม่
ได้เธอกราฟ...ม้วนนน...

คือตอนนี้...แบบว่ายังไม่รู้ชื่อขอเรียกเป็น...คนหน้ากราฟละกัน

“อะ...ฉันไม่รู้จักนายนะ...ฉันจะลงอะกราฟ...” ฉันบอก แต่ออดที่จะ
เสียดายในความหล่อของคุณหน้ากราฟไม่ได้ แต่เอาเหอะ เพื่อเวอร์จิ้นที่อุตสาห
ระคบประหม่มากกว่า 5,696 วันโดยประมาณ ขอเวลาทำใจหกสิบวินาที เฮ้ย!

ไม่ใช่ ขอบายต่างหาก ฉันไม่อยากจะเสียสาวในวัยอันควร แม้คนที่ฟ้าประทานมามัน จะเข้าสู่เปดลใจอย่างสุดยอดเหมือนหอยหลอดก็เถอะ

“เดี๋ยวก็รู้” คุณคนหน้ากราฟพูดขึ้น เหล่ตามองฉันแล้วหักพวงมาลัย มินิคูเปอร์เข้ากำแพงรั้วใหญ่ในพื้นที่ห้าไร่ทันที สิ่งหนึ่งที่ประจักษ์แก่สายตาคือ คฤหาสน์หลังใหญ่เบ้อเริ่มเต็มตั้งเด่น โดยมีสระว่ายน้ำข้างกันอยู่หน้าบ้าน วิมาน บนดินวิไลศมาหราเสียนี่กระไร แล้วสาวสวยในชุดวิวาห์ก็เดินมาเปิดประตูรับด้วย รอยยิ้ม

“ปริญ...มาแล้วหรือ?” พี่สาวฉันพูดขึ้นก่อน แล้วเจ้าของบ้านก็เดินออกมาพร้อมรอยยิ้มเช่นกัน

“ยินดีต้อนรับครับน้องปริญ...ยินดีต้อนรับสู่บ้านหลังใหม่” พี่เขยสุดหล่อ ตราม้าพูดก่อนจะยิ้มทักทายเชื้อเชิญฉันที่ยืนงงเป็นไก่ตาแตก แต่ไก่ตัวนี้สวยและ น่ารักนะจ๊ะ จะบอกให้

“จะคุยอีกนานมั๊ยพ่อ...ผมเข้าไปก่อนละกัน ร้อนซะมด!” เสียงหัวนของคุณทองม้วน เอ๊ยไม่ใช่ กราฟม้วน พูดขึ้นก่อนจะสละบัตตูดเข้าบ้านไป และนั่น ทำให้ฉันรู้ว่าสุดหล่อที่ฟ้าประทานมาให้คนนั้นเป็นลูกชายของพี่เขยฉันเอง

โอ้วว...คุณพี่เขยนอกจากมีม้าเป็นของตนเองยังมีเรือฟองอีกหนึ่งลำด้วย ช่างกำไรอะไรเยี่ยงนี้ เออ คนที่ได้กำไรคือฉันเองแหละ

“เอาล่ะ เข้าบ้านกันดีกว่า...เดี๋ยวจะแนะนำให้รู้จักกับทุกคน” คุณพี่เขยที่มีชื่อ ว่า **สายลม** พูดพลางเชื้อเชิญฉันเข้าด้านในห้องโถงโอบ่า ตกแต่งแนวคลาสสิก ก่อนจะมาหยุดหน้าโถไฟานุ่มตัวใหญ่ซึ่งคุณหน้าเหมือนคนที่ฟ้าประทานมาให้ฉันนั่งเอกเขนกอยู่ แล้วเจ้าของบ้านก็พูดขึ้น...

“นี่ฟ้าลั่น...ลูกชายที่เอง...ฟ้า นี่ ปริญ น้องสาวพี่ปลา” พี่สายลมกล่าวแนะนำ และนั่นทำให้ฉันเอ่ยเรียกนามคุณกราฟด้วยชื่อจริงซะที หลังจากห่อปากกระดกดื่มเรียกกราฟม้วนนอนอยู่นาน ตายตาย! สุดหล่อของฉันที่พระเจ้าประทานมามีชื่อน่ารักน่ากินแถมเปรี้ยวๆมันๆอีกต่างหาก อยากรจะกินมะม่วงลูก นั้นจัง

“สวัสดีค่ะ” ฉันกล่าวสวัสดีลูกชายเจ้าของบ้าน หรืออีกฐานะหนึ่งคือ หลานชายของฉัน อันที่จริงไม่อยากจะนับญาติสักเท่าไร แบบว่าไม่อยากเป็น น้ำสาวอะ อยากรเป็นอย่างอื่นที่มากกว่านั้น สะกดง่าย ๆ พอสำเนา รอเรือสองตัว

แล้วตามด้วยยอักษ์สระอะ อ่ากว่าภรรยา อู้ย เชนินะเนี่ย...

เจ้าหลานชาย หรืออีกฐานะ ว่าที่สามีในอนาคตกำลังมองมาที่ฉันก่อนจะตามด้วยอาการ หล่อ เลิศ เชิดหยิ่ง ตบท้ายด้วยการลุกขึ้นเรียกใครบางคนทันที

“ป่าอ่อนครับ...ป่าอ่อนอยู่ไหนครับ พี่อยากกินส้มครับ...ฟ้าคลิ่นได้จ้ะเลยครับป่า” นายฟ้าลั่นตะโกนร้องเรียก แล้วร่างตัวย่นย่อวบนาก็เดินออกมาประคบประหม่งลูบหน้าลูบหลังเสาคีเอสเอ็มทันที คุณป่าคนดังกล่าวส่งสายตาว้างค้อนมาয়ังกลุ่มพวกเราก่อนจะยกย้ายสายสะโพก พยุงหุ่นเสาทิศัพพ์เข้าด้านในไปปล่อยให้ฉันยืนงกับกริยานั้น กริยาที่ไม่เป็นมิตรเอาเสียเลย แล้วดูเหมือนว่าพี่สาวของฉันผู้เปรียบเสมือนพระแม่มาวี หางตาเริ่มจะไหลรินด้วยหยดน้ำใสที่เอ่อล้นมาয়ังดวงหน้า แล้วสะท้อนลงบนอกกว้างของคุณพี่เขยตรามา ชิกๆ

“อย่าร้องให้ครับปลา...เดี๋ยวไม่สวยนะ...” คุณพี่เขยตรามากล่าวปลุกปลอบ

“น้องฟ้าเขาคงรังเกียจปลามาก...ฮือๆ” พี่สาวฉันสะอื้น พลังมองสบตาคุณพี่สายลมด้วยความท้อใจ

“ไม่ครับปลา...ฟ้าเค้าไม่ได้รังเกียจ...เค้าขอบคุณมาก ผมรู้...อย่าลืมชิครับ คุณเป็นคนดีหนังสือให้เขาและตอนนี้ยังเป็นแม่เขาด้วย...อย่าร้องนะครับปลา” พี่เขยฉันพูด ยิ้มพราวอย่างเอาใจ และนั่นทำให้ฉันรู้ว่านายมะม่วงฟ้าลั่นหน้าเหมือนกรพม้วนคนนั้น เป็นลูกศิษย์ของพี่สาวฉันเมื่อสองเดือนก่อน สองเดือนที่พี่สาวฉันมาเป็นติวเตอร์ให้ลูกเศรษฐีรายหนึ่งเพื่อสอบเข้าโรงเรียนชื่อดังและเป็นชนวนจุดให้พี่สาวฉันได้พบรักแรก และฉันก็พบกับ ว้าววว

“คะ...ปลาจะพยายามให้ฟ้ายอมรับปลาเป็นแม่เค้าให้ได้” พี่ปลาปาดน้ำตาค่อนจะยิ้มหวานแสดงความเข้มแข็งแล้วหันมาพูดกับฉัน

“ปริญ พี่เตรียมห้องเอาไว้ให้เราแล้ว ตามพี่มาสิ” พี่ปลาพูดก่อนจะจูงมือฉันเดินขึ้นชั้นบน ห้องนอนหรูหวานแหวว ตกแต่งด้วยตุ๊กตายุคพรวรรคปาร์ร้อยเอเคอร์ของวอลท์ดิสนีย์ หมูพี หมี่พูห์

“สวยจ้ะเลยพี่ปลา” ฉันชื่นชมในความวิไลศมาหาราบรเจิดด้วยของตกแต่งคิกขุอาโนนะ แต่ไม่ละในสายตา ก็มันดูมีระเบียบเรียบร้อยเหมือนพี่สาวฉันเคะกุลสตรีผู้เพียบพร้อมในความงาม พี่ปลายิ้มระเรื่อดีใจในความพอใจของฉัน และ

ชีวิตฉันก็ดำเนินไปอย่างเรียบ(ไม่)ง่าย เหมือนใช้ไฟน์ไลน์

เช้าวันใหม่ในวันที่ต้องไปโรงเรียน

ฉันซึ่งนอนไม่หลับตลอดทั้งคืน เพราะมัวแต่คิดไปถึงมนุษย์ผู้ชายหน้าตาดีที่พระเจ้าส่งมาคนนั้น นายมะม่วงฟ้าลั่น ไม่อยากจะเชื่อว่านายคนนั้นจะเป็นหลานชายฉันได้ ไม่น่าเลยจริงๆ ไม่น่าเลย...พระเจ้าจ๋า ทำไมต้องเป็นแบบนี้ด้วย แล้วบรินซ์จะตรองปล่องขึ้นกับกราฟได้ไงละคะ ขอลูกไม่คิดได้ใหม่ ไม่คิดว่าตัวเองเป็นน้ำสาวอะ แบบว่ารับไม่ด้าย...

“บรินซ์ ตื่นได้แล้ว ไปโรงเรียนได้แล้วจ๊ะ เดี่ยวสายนะ” เสียงเคาะประตูแล้วร่างบางของคุณพี่สาวก็เดินเข้ามา พี่ปลายี่มกว้างก่อนจะทรุดตัวนั่งลง เอ้อมมือมาเชย่าปลุกฉันให้ลุกจากเตียง ขณะที่ฉันกำลังนอนขอพรพระเจ้าอีกข้อ ...ได้ใหม่ ขอให้โรงเรียนเข้าสี่โมงเย็น อยากนอนต่ออะ ยังง่วงอยู่เลย...

“ตื่นได้แล้ว วันนี้เราต้องไปโรงเรียนวันแรกไม่ใช่เหรอ เร็วเข้าซิเดี๋ยวก็สายหรือก ฟ้าเค้าเรียบบร้อยแล้วนะ” พี่ปลาพูด และนั่นทำให้ฉันสะดุ้งตุลจากเตียงเข้าห้องน้ำทันที ตาย! สูดห่อหรือหรือนี่ ทำไมไม่ปลุกแต่ตีห้าละคุณพี่ นี่จะแต่งสวยทันไหมเนี่ย...

“พี่ปลา นายฟ้าลั่นเขาเป็นลูกชายที่สายลมหรือ บรินซ์นี่กว่าเป็นน้องชายมากกว่า พี่สายลมดูหนุ่มอยู่เลย” ฉันพูดพลางผูกหูกระต่ายก่อนจะเซทผมที่สันบัตให้เปื่อยตัว ลืมบอกไปคะ ว่าฉันนะสวยน่ารักเหมือน นาดาตี พอดแมน อธิวงเล็บ ตอนโกนหัวนะ

“อืม บรินซ์ พี่อยากจะขอร้อง พี่อยากให้เราอยู่ที่นี้ด้วยกันไปตลอด ถ้าเกิดฟ้าลั่นเขาแสดงปฏิกิริยาอะไรออกมา บรินซ์อย่าไปกังวลหรือว่าถือสาเขาเลยนะ” พี่ปลาพูดด้วยความกังวล เพราะรู้ในพฤติกรรมและสันดานของฉันดี คนสวยอย่างฉันมักจะมีนิสัยประหลาด ประเภทตาต่อตาฟันต่อฟัน พริกกับพริก เกลือกับฝรั่ง สรูปแล้วพริกจะเกลือ และฉันก็เริ่มจะตึงๆ ในเรื่องดังกล่าว

“ทำไมหรือพี่ปลา นายฟ้าลั่นเค้าทำไมหรือ เค้าไม่ชอบพี่ปลารึไง?” ฉันถาม และดูเหมือนคำถามของฉันจะจุดชนวนเจ้าน้ำใสๆ ที่เริ่มจะหยดเหมะละงบนแก้ม อะจึ้ย! สงสัยจะตั้งเค้าแล้ว น้ำตานะคะที่ตั่งเค้า มันกำลังจะทะเล็กไหลแล้ว แล้วฉันก็รีบพูดขึ้นก่อนที่พี่ปลาจะแตกฮือกลางห้อง

“โอเคเลยพี่ปลา ปรินซ์รับรอง ปรินซ์จะไม่สนอกสนใจเขา” ฉันทุดและแอบต่อท้ายในใจว่า “นอกจากความหล่อ” และเราสองคนก็เดินลงชั้นล่าง ไปร่วมโต๊ะอาหารมือเช้า

“ทานโจ๊กกันก่อน...” พี่สายลมชวนและฉันทักวังกันลงบนเก้าอี้ หม่าโจ๊กร้อนๆลงกระเพาะพลางปรายตามองนายฟ้าลั่นที่นั่นละเมียดอาหารเข้าอยู่เงียบๆ ทันทีที่ฉันทักโจ๊กคำแรก ตูดโต่งๆของเสาจี้เอสเอ็มก็สะบัดลุกขึ้นก่อนพูดดังๆ

“สวัสดิ์ครับพ่อ” เจ้าเสาจี้เอสเอ็มที่มีฉายาที่ฉันทักตั้งให้ว่ามะม่วง กล่าวลาพี่เขยตรงมาไปโรงเรียนด้วยอาการมึนงงทั้ง จำอ้าวเดินออกไปขึ้นรถที่จอดอยู่ ไม่สนใจผู้เป็นพ่อที่พูดขึ้นไล่หลัง

“รอปรินซ์เค้าด้วยสิฟ้า!”

“ไม่ล่ะครับ ผมรีบ” เสียง คุณหน้าหล่อแต่นิสัยนรกก็ขึ้นรถไปโรงเรียนทันที ปล่อยให้ฉันทักประจักษ์แท้แก่สายตาว่า สุดหล่อแต่ไร้มารยาท พระเจ้าจำขอพรอีกซักข้อได้ไหม ช่วยส่งนิสัยสุภาพบุรุษให้อิตานี่หน่อยเหอะ มันทั้งคนสวยได้ลงคอ...

“ไม่เป็นไร เดี่ยวพี่ไปส่งเอง” และพี่เขยคนมีน้ำก็ช่วยส่งเคราะห์ฉันทัก กรุณาไปส่งถึงโรงเรียน และนั่นก็ทำให้ฉันทักรู้ว่านายมะม่วงฟ้าลั่นคนนั้นมันกำลังเปิดศึกสงครามย่อยๆ กับเราสองพี่น้อง

โรงเรียนใหม่กับเปิดเทอมแรก ฉันทักตื่นตื่นที่ได้เรียนในโรงเรียนดัง ขึ้นชื่อระดับแนวหน้า **โรงเรียนสวนปวยเซียน** ฉันทักสอบเข้าที่นี้ได้คะ ได้อันดับต้นๆ นับมาจากท้ายสุด แหม!สอบเกือบตก แต่ก็ยังถือว่าได้...ออิ

ฉันทักกำลังอ่านรายชื่ออยู่หน้าบอร์ดอีกครั้งก่อนจะเดินเข้าห้องเรียน และสิ่งที่ฉันทักไม่อยากจะทำคือต้องเชื่อ นายมะม่วงฟ้าลั่นสอบติดอันดับหนึ่งของที่นี่

โอ้วว พระเจ้าจอร์จ...นอกจากมันหน้าเหมือนกราฟ หุ่นเหมือนแฟลมเข้มเหมือนนี่ แล้วหล่อเหมือนแบรด พิตต์แล้ว อิตานี่ยังอัจฉริยะมันสมองเหมือนไอน์สไตน์ อีกหรือเนี่ย พระเจ้าทำไมประทานมนุษย์เพอร์เฟคขนาดนี้มา...แล้วปรินซ์จะสอยมะม่วงลูกนี้ได้ไง...สูงโค-ตะ-ระ...เลยอะ!

“เฮ้ย! ยัยปรินซ์...เธอสอบได้ด้วยหรือ?” หญิงสาวนางหนึ่งเอ่ยเรียก และ

เมื่อฉันหันกลับไปมอง คุณพระช่วย ยัยนี่นา เพื่อนร่วมห้องสมัยโรงเรียนเก่า เพื่อนร่วมห้องที่สวดยหยาดฟ้ามาดิน วิไลศมาหราเหมือนพอลล่า เทเลอะ พระเจ้า! ทำไมต้องส่งคนสวดยสองคนมาเจอกันด้วยวะ! เซ็งวู้!

“นี่นา เธออยู่ห้องไหน?” ฉันถามไปงั้นแหละ เพราะมันสมมอย่างคุณเธอ เข้าที่นี้ได้สบายอยู่แล้ว แต่ที่ติดใจ คุณเธอจะได้ห้องไหน หนึ่ง หรือ สอง หรือสาม คงไม่ใช่ห้องสี่อย่างฉันแน่นอน เพราะห้องนี้ฉันจองแล้วอะ! ห้องบ๊วยเค็ม

“ห้องหนึ่ง ฉันสอบได้ห้องหนึ่งด้วยละ...รู้มั๊ยห้องนี้จะมีคนหน้าตาหล่อหล่อ แถมยังสอบได้ที่หนึ่งด้วยแหละ” ยัยนี่นาพูดปลาบปลี้ม ตาเหม่อลอยประหนึ่งฝันว่าได้ดูคอนเสิร์ตแถวหน้า เห็นหน้าเหลี่ยมของนักร้องคนดังทำมูมองศาแบบหล่อๆ ได้พอดี

“เหอ...ฉันขอตัวก่อนนะ” ฉันรีบขอตัวเข้าห้องเรียน ไม่อยากจะสนใจบุรุษหนุ่มที่ยัยนี่นากล่าวถึง เพราะฉันรู้แล้วนะสิ ไอ้มนุษย์หน้าตาล่อคนนั้นก็คือนายมะม่วงฟ้าลั่น คนนั้น คนที่ฟ้าประทานมาให้ฉัน (คิดเอาเอง) ...อิอิ

“เที่ยงนี้เจอกันนะ...ฉันยังไม่มีเพื่อนเลย ยังไงเที่ยงนี้เราทานข้าวเที่ยงด้วยกันนะปรินซ์” ยัยนี่น่ายังคงส่งคำพูดหยุดสตีปเท้าฉันลง

ฉันก็รีบพยักหน้าหงึกๆ เซ็งตกลงทันที ดีเหมือนกัน จะได้ไม่ต้องปล่อยสวดยอยู่คนเดียวในโรงอาหาร ยิงหน้าเหมือนนาตาดี พอตแมนอยู่ด้วย หุหุ

[คนคนนั้นกับฉันคนนี้]

ในช่วงโมงแรกฉันก็ได้เพื่อนทันที เพื่อนใหม่ของฉันคือ นางสาวพัชชา เอ อีฟ เฮ้ย! ไม่ใช่ พัชชาเฉยๆคะ พัชชาเป็นผู้หญิงหน้าตาน่ารัก ผมยาวสวยเหมือน นางงามไทย แฟนที่ต๊อจ บีแม็ก แต่ถึงอย่างไรัยพัชชาก็ยังน่ารักน้อยกว่าฉัน เพราะว่าฉัน นาดาลี พอตแมน เอ็กๆ ขอย้ำ ตอนโกนหัวนะ

“บรินซ์! ไปทานข้าวกัน” พัชชาเอ่ยชวนก่อนจะคว้ามือฉันเดินไปโรงอาหาร กระหุงกระหนิงเหมือนเพื่อนรักกันมาสามชาติครึ่ง และเมื่อเราเดินผ่านห้องหนึ่ง ห้องที่มีแต่มันสมองสก๊อตไบรท์ก็พบว่า ยัยนี่นำยื่นคุกกี้ช็อคโกแลตอยู่กับใครคนหนึ่ง แต่เมื่อพิจารณาอย่างถ้วนถี่แล้ว คนๆ นั้นคือ นายมะม่วงฟ้าลั่นนั่นเอง ใ้ก้ออด! ของของช้านนนน

“ยัยบรินซ์! ยัยนี่นำเอ่ยทักก่อนแจ้นถลาเข้ามาหาแล้วพูดขึ้นอีก

“เธอจะไปทานข้าวไหม้ย?”

“อืม” ฉันตอบ มองหน้ายัยนี่นำแล้วปรายตามองนายมะม่วงที่ยืนตะทำ อวดความหล่ออย่างภาคภูมิใจ แม้ฉันจะยอมรับในข้อนั้น แต่แอบที่จะหมั่นได้ใน กริยานั้นไม่ได้ ดูดิ! ทำยังกะได้ถ่ายปกหนังสือเพนโทโฮมปลุกใจเสือป่า ชิ!

“จั้นเธอไปก่อนเลย ฉันเปลี่ยนใจแล้ว ฉันจะไปทานข้าวกลางวันกับฟ้าลั่น เขาอะ” ยัยนี่นำบอกแล้วสะบัดตูดเดินออกไปพร้อมนายฟ้าลั่น ปล่อยให้ฉันยืน ทำหน้าสวยอย่างงงง

เฮ้ย! ได้ไงพะ! นั่นมันมนุษย์ผู้ชายที่ฟ้าประทานมาให้ฉันนะเพ้ย!

“ฟ้าเขาเนื้อหอมแบบนี้แหละ ตอนอยู่มอดันมีแต่สาวๆ” เสียงแผ่วของยัย พัชชาพูดขึ้นด้วยสีหน้าเศร้าหม่น ก่อนจะฉีกยิ้มเศร้าให้ฉันอีกที ฉันเลยงงเป็นครั้งที่สอง ยัยนี่เป็นอะไร ทำหน้าเศร้าทำไม หรือโดนที่ต๊อจทิ้ง

“ไปทานข้าวกันดีกว่า” ฉันท้อเขนหลังจากมีเงงไปสามตลบ แล้วเราสองคนก็เดินไปโรงอาหารดำเนินการเขมือบอาหารลงกระเพาะน้อยๆทันที

ตลอดเวลาที่เรานั่งทานมื้อเที่ยง สายตาของเราทั้งสองไม่ได้มองจานอาหารตรงหน้า แต่มองไปยังโต๊ะฝั่งตรงข้าม โต๊ะที่มีหนุ่มสาวคู่หนึ่งกำลังหม่ำอาหารกลางวันอย่างออกรสออกชาติพร้อมเสียงหัวเราะคิกคัก

หมั่นไส้จริงว๊าย! นั่นคือคำพูดที่อยู่ในสมองของฉันเมื่อเห็นกริยาอะลุ่มกะเหลี่ยของยัยนี่น่าอหะหะอยู่กับนายฟ้าลั่น ซึ่งเท่าที่ดู ยัยนี่น่าต้องการงาบหัวเขมือบกลืนกินนายมะม่วงมากกว่าราดหน้าทีทานอยู่

“ต่อไปสองคนนั้นต้องเป็นแฟนกันแน่ๆ” เสียงเศร้าๆของยัยพัชชาพูดขึ้น ฉันหันไปมองพบว่ายัยนี่นังกำลังปั้นหน้าเหมือนจะร้องไห้ เสียงจิ้งจอกครี๊ด ก่อนจะหลุบสายตาดูตากลบเกลื่อนอะไรบางอย่างที่ฉันได้แต่สงสัย และไม่เข้าใจงอีกเป็นครั้งที่สี่ คนสวยงงนะ TOT

“นายฟ้าลั่นคนนั้นนี่หึงจะตายไป ยัยนี่น่าขอบไปได้ยังงั้นนะ” ฉันทบคอจนขอด และก็แอบบอกอยู่ในใจ หึงก็ให้อภัยจะม่วนจ๋า... (โหงเป็นงั้น)

“ฟ้าเขาไม่หึงหรอก แค่เขาไม่ค่อยจะสนิทกับใครง่ายๆเท่านั้นเอง” ยัยพัชชาพูดขึ้นอีก แต่คราวนี้แก้ตัวให้นายมะม่วงผู้มีนิสัยหล่อ เลิศ เชิด หึง อิง เจ้าชายในฝันของสาวๆ และไม่สาว

“แต่สนิทผู้หญิงง่ายกว่าผู้ชาย” ฉันทเสริม

“อาจจะใช่...ฉันอืมแล้วละ” ยัยพัชชาพูดน้ำเสียงเศร้าๆก่อนจะลุกขึ้นไปและนั่นทำให้ฉันลุกตามไปบ้างและเราสองคนก็เข้าห้องเรียนไป ฉันทงงครั้งที่ห้า เพื่อนใหม่ฉันเป็นอะไรเนี่ย???

เลิกเรียน ฉันทยืนอยู่ป้ายรถเมล์เตรียมจะหารถกลับบ้าน ในช่วงที่ฉันชะเง้อคอมองหาหมายเลขประจำทาง เมอซิเดสเบนซ์คันงามก็แล่นผ่านไป พร้อมกับหน้ากรรพม้วนที่นั่นจ๋อึมเยาะอยู่เบาๆหลัง รอยยิ้มที่ไปรอยไปเป็นทาง รอยยิ้มที่ส่งมาให้ฉันโดยเฉพาะ รอยยิ้มแห่งการเยาะเย้ยแถมถากถางยิ่งกว่าเจอป้ากรทึบถากสามชาติก็ไม่เกรียน ช่างเหยียดหยามเสียนี้กระไร...

เฮ้ย! ทำไมไม่รับฉันไปด้วยพะ! ใช้อะม่งง! ใช้อผลไม่ใจดำ ฉันทเลยถากถางไปบ้าง

ในจังหวะที่ฉันบรีภาษตาอยู่ในใจ เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น

~นาลาลีจ้า รับโทรศัพท์ นาลาลี สูดสวรับโทรศัพท์หน่อยเร็ว~

“หัดดีที่ป๋อง...มีไอเหรอคะ...อยากเจอปรินซ์เหรอ...จั้นปรินซ์จะรออยู่หน้า
โรงเรียน” ฉันกดวางหูหลังจากได้ใจความสั้นๆว่า **ที่ป๋อง** หนูมุ่นที่ที่เคยอยู่คอนโด
เดียวกันเมื่อสมัยกระโน้นอยากเจอหน้าฉัน อันที่จริงคุณที่แกอยากเจอหน้า
พี่สาวฉันมากกว่า ก็เพราะแกแอบบึ้งพี่สาวฉันมานานแล้ว สงสัยจะไม่รู้ข่าวว่า
พี่สาวฉันแต่งงาน...เห็นที่ที่ป๋องคงต้องเขมือบสมหวัง (แห้ว) ซะแล้ว

“ปรินซ์!” เสียงเรียกดังแว่ขึ้นเมื่อกระจกไฟฟ้าลดลงต่ำ และนั่นทำให้ฉันรู้
ว่าบุรุษหนุ่มหน้าตาเหมือน บ๊อ ทฤษฎี กำลังก๊วกมือเรียกฉันอีกๆ ให้ขึ้นรถ และ
ฉันก็สมนาคุณด้วยการกระดกกันขึ้นไปนั่งทันที

“สวีสวีคะ” ฉันพนมมือไหว้กล่าวทักทายอย่างกุลสตรีเตรียมจะลงประกวด
มิสยูนิเวิร์ส (ปีหน้าได้ซัวร์)

“เป็นไงบ้าง...สบายดีมั๊ย ได้ข่าวว่าปลาเขาแต่งงานไปแล้วเหรอ?” คุณที่
ป๋องเอ่ยถาม มองหน้าฉันนิดหนึ่งก่อนจะสาละวกับพวงมาลัยต่อ

“คะ...ที่ป๋องล่ะจะเป็นไงบ้าง...สบายดีรีเปล่า?” ฉันถาม มองหน้าหล่อที่
ไม่ค่อยเศร้าสักเท่าไร อาจจะเป็นเพราะว่าพี่แกทำใจได้แล้วก็เป็นได้ ก็หล่อเข้ม
แบบบ๊อ สาวๆคงมารุมทั้งเหมือนอึ่งที่ตากแดด อึ่งแดดเดียวไป

“ก็สบายดี สบายแต่กายนะ ใจไม่เท่าไร” คุณที่แกตอบมาก่อนจะยิ้มให้
ฉันแล้วพูดต่อ “เดี๋ยวเราไปหาอะไรกินกันดีกว่า...พี่เลี้ยงไม่อันเลย ปรินซ์อยาก
จะกินอะไรออกมา”

“เกรงใจจัง...แต่ขอเป็นอาหารญี่ปุ่นนะคะ” สิ้นเสียงเกรงใจ พี่ป๋องหัวเราะ
ว่าก่อนจะมุ่งเป้าไปยังที่หมายทันที

และอาหารญี่ปุ่นก็ดำเนินไปอย่างเอร็ดอร่อย เมื่อลากปากมาถึงที่...ปรินซ์
สาวน้อยผู้น่ารักก็ฟาดอย่างเมามัน และเราก็ฟาดกันไปพร้อมกับการเล่าสารทุกข์
สุขทุกข์ของกันและกัน ...เอิกๆ

“บ้านปรินซ์อยู่แถวไหน บอกมา เดี่ยวพี่ไปส่ง” คุณที่ป๋องถามเมื่อเราอ้อม
หน้าสำราญกันอย่างพิมัน พี่จันตึงเลยแหละ ท้องจันตึงกางออกจนมองไม่เห็นหัว
แม่เท่าเลย สวาปามไปเยอะ พุงเลยล้าหน้า...

“แถว...” ฉันบอกแล้วคุณพีป้องสารทิก็มาส่งถึงที่หมายในบัดดล รถญี่ปุ่นเคลื่อนเข้ามาส่งถึงหน้าบ้าน

“ขอบคุณค่ะ” ฉันกล่าวขอบคุณพร้อมรอยยิ้มอย่างคนมารยาทงามที่ได้รางวัลมาแล้วสองปี

“ขอบคุณพีไม่เอาหรอก เขาเป็นว่าเราติดค้างที่ไว้ก่อน แล้ววันหลังพีจะมาทวงคืน...ไปก่อนนะ” พีป้องพูดก่อนจะบ้ายบายกลับออกไป ฉันก็เลยยืนส่งมือโบกบ้ายบายไล่ตามหลัง สงสัยจะต้องเล่นละครด้วยกันแล้ว บาปรักทะเลลวงงได้ ออิอิ

“เจียบๆ ตี้มๆ สนิมส์ร้อย ที่ไหนได้...ไชย้อย” เสียงหัวเราะขึ้น และเมื่อหันกลับไปมองพบว่า...นายมะม่วงแซมฟ้ำลัน กำลังยื่นกอดอกส่งสายตาเยาะหยันฉันอยู่ด้านหลัง

“นายหมายถึงใคร?” ฉันถาม เริ่มจะไม่พอใจแล้วนะ ตะกี้หมายถึงคนสวยคนนี้รีเปล่า พ่อคนหน้ากราฟ...ม้วนนน

“จะใครที่ไหน ก็เธอไงเลยัยเควซัน ผู้ชายมาส่งถึงบ้านซะด้วย ขอบอกไว้ก่อน บ้านฉันไม่ใช่ที่พลอดรักของใคร ถ้าจะ...ก็ไปที่อื่น” โปะเซะเลย นายกราฟว่าฉันตี้มๆ และฉันก็ตี้มๆกลับไปบ้าง

“นายฟ้ำลัน นายเข้าใจอะไรผิดรีเปล่า สมองนายตายแล้ววี้งฮ้า!” ฉันจูนขาดตามกลับไป

“สมองเธอต่างหากที่ตาย เธอสองคนพี่น้องไม่ต่างกันเลย อ้อยผู้ชายไม่เลือก ใ้ผู้ชายคนนั้นไปได้มาจากที่ไหนละ อย่างว่าละนะ เดียวนี้ผูกคอกของนุ่งกระโปรงเป็นที่โปรดปรานของพวกแก?” นายมะม่วงฟ้ำลันแหกปากต่อว่าจันฉันเริ่มจะยัวะมากขึ้นเรื่อยๆ สุดท้ายฉันก็ตะแบกร้องจ้าก

“ไ้มะม่วง ใ้ปากเสีย ใ้สมองหมุ่บุญญาควาย รู้ไว้ด้วย ผู้ชายคนตะกี้พีป้องอยู่คอนโดเดียวกันยะ เรา รู้จักกันมานานแล้วไว้ย นานกว่าจะมา รู้จักกับพวกนายสองพ่อลูก รู้เอาไว้และยึดใ้สมองกหลงๆ ของนายไว้ด้วย ใ้มะม่วงแซมฟ้ำลัน” ฉันพูดแล้วสาวเท้าขึ้นห้องทันที ไม่สนใจว่านายนั้นจะสติแตกถึงตายไปรียัง...สงสัยจะอึ้งนั่นแหละ ก็ฉันประกาศสรรพนามใหม่ให้รู้ไปแล้ว คนสวยขอปฏิญาณด้วยเกียรติของความสวยที่มีทั้งหมด ต่อแต่นี้ไปจะขอเรียกอีตานายฟ้ำลันว่า ใ้มะม่วง!

พระเจ้าจ๋า ทำไมประทานกราฟ พีแฟลม พีบี และแบรด พิตต์ มาให้แล้ว
ทำไมถึงไม่ประทานสมองให้มันมาด้วย ปล่อยให้มันโง่ดักดานอยู่ได้อย่างไรเจ้าคะ
มันโง่หลายยย TOT

“ผลัวะ!!!” เสียงเปิดประตูและก็ตามด้วยเสียง...

“ยัยเควสชั่น เธอว่าใครเป็นมะม่วงแช่อิ่ม แล้วใครใช้สมองหมูปัญญาควาย
เธอว่าใครยัยเควสชั่น!!” เสียงแหกปากร้องถามพร้อมกับเปิดประตูห้องเข้ามาแบบ
ไม่ได้รับเชิญ โชคยังดีที่ฉันไม่ได้เปลี่ยนเสื้อผ้า ฉันแค่ถลกกระโปรงจะเปลี่ยน
กางเกงในต่างหาก...เฮ้ย!

“ว้ายยยย! นายเข้ามาทำไม ไอ้มะม่วงไอ้โรคจิต แอบดูผู้หญิงไป” ฉัน
ตกใจร้องถามพลางถลกกระโปรงลงมาที่เดิมทันที...อ้ายยย เกือบขายน้องสาวให้
ไอ้มะม่วงดูซะแล้ว...

“เธอสิโรคจิต! เปลี่ยนเสื้อผ้าทำไมไม่ล็อกประตู จะอ้อยรีไง?” คราวนี้ไอ้
มะม่วงร้องถามมาบ้าง พร้อมยิ้มเยาะอย่างกวนอวยวะเบื่องล่าง (ตีน) อย่างแรง

“ออกไปเลยไป ออกไปจากห้องฉันเดี๋ยวนี้ ออกไปก่อนที่ฉันจะบั่นพรีคิกใส่
ปากนาย ไอ้มะม่วง” ฉันบอกให้มันรู้ล่วงหน้าเพราะตอนนี้ถ้าฉันเริ่มจะเล็งเป้า
หมายแล้ว เป้าหมายคือปากห่วยๆของมนุษย์หน้ากราฟมันวันที่ชื่อฟ้าลั่น

“ก็ลองดูซิ...” มันทำท่ายพร้อมกับบั่นหน้าเป็นเสาประตูบอล และเมื่อ
ตาข่ายขึงได้ที่ เขาก็เหมาะเหม็งกับตำแหน่ง พลพรรคปาร์ตี้เอเคอร์ของวอล
ตีสันยัลลอยตะลุมบอนใส่เสาประตูอย่างไม่มียั้ง เสาแรกเสียบเข้าไปเต็มๆ

“โอ๊ย!” เสียงร้องพร้อมกับปิดไม้ปิดมือป้องกันพลพรรคหมีพูห์ ฉันซึ่งยืน
สะใจหัวเราะรำหลังจากบั่นพรีคิกและชู้ตตุ๊กตาเหล่านั้นใส่นายฟ้าลั่น ยิ่งส่งเสียง
ร้องโหยหวน ฉันยังชอบอกชอบใจตบไม้ตบมือหัวเราะลั่น และผู้ที่มาหยุดเสียง
หัวเราะของฉันก็เปิดประตูเข้ามา

“อะไรกันเนี่ย...นี่มันอะไรกันปรินซ์?” พี่ปลาถามกลางหีบหมีพูห์ขึ้น
มากอด มองหน้าฉันด้วยแววขุ่นเคืองประหนึ่งฉันเป็นผู้ร้ายทำลายลูกชาย (นอก
ไส้) ของตัวเอง

“พี่ปลา พี่ตูนน้องสาวพี่ชี่ เธอขว้างของพวกนี้ใส่ผม น้องสาวพี่ไร่มารยาท
น่าดู ผมแค่มาบอกให้เธอลงไปทานข้าวตามที่พี่บอกก็เท่านั้นเอง แต่เธออารมณ์

ร้ายนาดู ขว้างปาของพวกนี้ใส่ผม” ไอ้มะม่วงตอแหลบอกพี่สาวฉันอย่างหน้าไม่
อาย ฉันอยากจจะร้องจ๊ากยัดฝ่าเท้าใส่มันซักข้างเผื่อมันจะคลายสตรอเบอร์รี่ลูกนั้น
ออกมา

“ปริญท์! ทำไมเป็นคนแบบนี้ พี่ไม่คิดเลยว่าเราจะมีนิสัยอันธพาลแบบนี้
ที่จะตัดค่าขนมของเรา และก็ขอโทษพี่าล้นเค้าเดี๋ยวนี”

“พี่ปลาเข้าใจปริญท์ผิดนะ ปริญท์ไม่ได้เป็นคนเริ่ม นายมะม่วงต่างหาก
นายคนนี่...มัน...” ไม่ทันที่ฉันจะได้พูดต่อให้จบ ไอ้มะม่วงพันธุ้พี่าล้นก็แหกปาก
ขึ้นอีกคร้ง

“ช่างเค้าเถอะครับ ผมไม่ถือสาหรอก ผมเข้าใจ คงจะเรียกร้องความสนใจ
นะครับ ผมลงไปรอที่โต๊ะอาหารก่อนนะครับ” ลั่นเสียง นายนั้นก็สายตูดลงไปทันที
พร้อมกับความสนใจในแววตาที่ทำให้ฉันกับพี่สาวกินแหวงแกล้งใจ

“ปริญท์ ที่พี่พูดปริญท์ไม่เข้าใจซะมัย พี่แค่ขอให้เราอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข
ทำไมปริญท์ต้องสร้างปัญหาให้พี่ด้วย ทำไมปริญท์ต้องไปทำร้ายพี่าล้นเค้า
ด้วย...ฮือ..ฮือ” พี่ปลาพูดพร้อมกับปล่อยโฮอย่างอัดอั้นตันใจ ทวาดหน้าร้องไห้ไป
จนฉันต้องรีบพูดขึ้นทันที

“ปริญท์ขอโทษคะพี่ปลา ต่ไปปริญท์จะไม่ทำแบบนี้อีกแล้ว ปริญท์สัญญา”
ฉันตกปากรับคำ และนั่นทำให้พี่ปลาหยุดร้องไห้

“งั้นลงไปทานข้าวกัน พี่ทำของอร่อยๆเยอะเยอะไปหมด ของอร่อยของ
พี่าล้นและของปริญท์ ลงไปทานกันเถอะ”

“ปริญท์อิ่มแล้วละคะ วันนี้ปริญท์เพิ่งไปทานอาหารญี่ปุ่นกับพี่ป่องมา พี่ป่อง
เขาแวะมาเจอกันหน้าโรงเรียน”

“ป่องเธอ...แล้วป่องเป็นไงบ้าง สบายดีรึเปล่า ร้านอาหารที่เปิดใหม่ละ
เป็นยังไงไปได้มัย” พี่ปลาถามด้วยสีหน้าดีใจก็งแปลกใจในเรื่องที่ฉันเล่าไป

“ก็สบายดีคะ แต่เรื่องร้านอาหารปริญท์ไม่รู้อะ ไว้ถามพี่ป่องใหม่คราวหลัง”

“เอ! พี่ป่องซักจะยังเิงซะแล้ว ตัดใจน้องสาวพี่ริเปล่าจ๊ะ” พี่ปลากล่าว
ล่อๆ ก่อนจะลุกขึ้นยิ้มในสีหน้า เย้าแหย่ฉันเบาๆ

“พี่ปลาอะ...คิดอะไร พี่ป่องไม่ได้มาจีบปริญท์ซักหน่อย พี่ป่องแค่มาทักทาย
เท่านั้นเอง” ฉันพูดด้วยอาการหน้าแดง

แหม! พี่ป่องก็หล่อเหมือนกันแหละ แม้นจะไม่ใช่กราฟไมค์แต่ก็ ป้อ

ทฤษฎี แหล่น่า...หยวนๆ พอพืดพอเหวี่ยง แต่ว่าที่ป้อมเขาสนใจฉันรีเปล่าวะ!
ซักจะอายนะเนี่ย สงสัยจะได้เล่น บาปรักทะเลล้งไส้ ก็คราวนี้

หรือว่าพระเจ้าจะประทานมนุษย์ผู้ชายมาให้ฉันเขมือบอีกคน ใจ...แล้วฉัน
จะเลือกใครดี...แต่ก่อนอื่นเลย มนุษย์ผู้ชายคนนั้นต้องไม่ปากสุนัขข้างถนนอย่าง
นายมะม่วงฟ้าลั่นคนนั้นอย่างแน่นอน ฉันไม่นิยมเสียงเห่าหอนแบบนั้น...ซี!

“จิ้งพีล่งไปทานข้าวก่อนนะ ถ้าหิวก็ล่งไปละ” พี่ปลาพูดและเดินออกไป
เปิดประตูเพื่อจะล่งไปทานข้าว ทันทีที่ประตูเปิดออก เงาตะลุดสูงเหมือนเสาจีเอส
เอ็มที่แอบอยู่หน้าประตูก็สะบัดยกย้ายตุ๊ดเดินออกไปทันที ประหนึ่งกลัวจับได้
คาหนังคาประตู่ห้อง

เฮ้ย! แกแอบฟังฉันคุยอยู่รีเนี่ย...ช่างมี (ไว้) มารยาท (ลั่น) ดี ใจ
มะม่วง...ฟ้าลั่น!

เช้าวันใหม่ วันที่ต้องไปโรงเรียนร่วมมรดกคนเดียวกับผลไม้เนื้อแข็ง มะม่วง
ฟ้าลั่น เนื่องจากนายนั้นโดนบังคับจากผู้เป็นพ่อให้รอฉันร่วมเดินทางไปด้วย ทันที
ที่ฉันหย่อนตุ๊ดลงเบาะหลังของเมอร์ซีเดสเบนซ์ เสียงหัวนก็ดังขึ้น

“ไมไ่ที่ของเธอ ลงไป...ลงไปนั่งเบาะหน้าโน่น ที่ตรงนี้สำหรับเจ้าของบ้าน
เธอมันแค่ผู้อาศัย ไปนั่งเบาะหน้าโน่นไป” ใจมะม่วงพูดด้วยแววตาเยาะหยันแถม
หยามเหยียดอีกต่างหาก ฉันแทบจะประทานอวยวะเบื่อง่ายดใส่ปากมันให้รู้
แล้วรู้รอด เพื่อบางทีมันอาจจะหยุดนิสัยปากสุนัขข้างทางลงบ้าง แต่ด้วยที่สัญญา
ไว้กับพี่สาว ฉันก็เลยจำทนฟังเสียงเห่าหอนและคำสั่งนั้นอย่างเสียไม่ได้ สะบัดตุ๊ด
ลุกขึ้นไปนั่งด้านหน้าใกล้คนขับรถทันที พร้อมเสียงหัวเราะเยาะอย่างสะใจของใจ
มะม่วงฟ้าลั่น

สาธุ! ไหริดสีดวงตุ๊ดมันแตกที่เถิดดด...เพียง! (สงสัยจะยาก เพราะ
พระเอกเรื่องนี้ไม่เป็นริดสี้อ)

อย่าให้ถึงที่ฉันบ้างนะ ปรินซ์คนสวยคนนี้จะเอาให้สยบแทบเท้าเชียว จะ
ไม่เห็นแก่หน้ากราฟเลยคอยดูใจมะม่วง

ทันทีที่เท้าฉันย่างกรายลงจากรถ เสียงเรียกชื่อฉันก็ดังขึ้น

“อัยปรินซ์”

“นี่นา” ฉันเปรยขึ้น มองไปยังอัยนี่นาที่วิ่งกระหืดกระหอบส่งสายตาสงสัย

มายังฉันเมื่อเห็นฉันเดินเคียงคูซิด (ไม่) ใกล้อยู่กับนายมะม่วง

“เออ...สองคน...?” ยัยนี่น่าถามด้วยความสงสัย มองเงาสองคนด้วยสายตาหวาดหวั่น กลัวว่ากราฟจะเปลี่ยนใจจากน้องซัวร์ แล้วหันมาปิ้งปิ้งกับ นาดาลี พอดดีแมน หรืออีกทีคือน้องปรินซ์คนสวยอย่างฉันนั่นเอง อิติ

“ไม่มีอะไร แค่คนอาศัยที่บ้าน” ไข่ม่มุขยี่ชื่อผลไม้พลั่งขึ้น ทำเอาฉันสะอึกหยุดดีเท่าเกือบหน้าทิมลงพื้นฟุตบอล ไอ้มะม่วง แก่เข้าใจอะไรผิดรีเปล่า ฉันนำสาวแคะเพี้ยยย...คนอาศัยที่ไหนพะ!

“อาศัย...?” ยัยนี่น่ายังคงงงในคำตอบ พยายามทำหน้าที่ฉบับ พอลล่า เทเลอะไม่เข้าใจภาษาไทย นำรักตายละหล่อน ชิ! ผู้ฉันก็ไม่ได้ นาดาลีตอนหัวเหม่ง ชิ! รอบสอง

“ฉันอาศัยอยู่บ้านนายนี้ พี่สาวฉันแต่งงานกับพ่อของเขา และฉันก็เป็น...นำสาว...” ฉันรีบแถลงข่าวบอกความจริง เสร็จแล้วก็สะบัดตูดย้ายกันเดินเข้าห้องเรียนไป

จำไว้ไอ้มะม่วงฟ้าลั่น นายนะเป็นหลานชายฉันเพี้ย อย่าคิดจะกำแหงพองขนทำหน้าหล่อเหมือนกราฟอัปปากเท่าหอนอีกเชียว นำสาวคนสวยน่ารักคนนี้จะลงโทษไม่เลี้ยงไว้ดูแล แต่จะเอามาเป็นสามี จะให้นายบอกรักวันละแปดล้านห้าแสนสามหมื่นสี่พันหกร้อยยี่สิบห้าจุดเก้าเก้าครั้ง คอยดู!

คาบจ่ายของวิชาพระพุทธรศาสนาช่างสร้างความรู้จวนใจแก่สายตาฉัน เหลือเกิน มันช่างละห้อยในหนังตาที่ชวนจะพริ้มหลับไม่ว่าวันที่ข้างหน้า และสุดท้ายมันก็เผลอเปิดลงอย่างสนิท...

“ปริศนา” เสียงคุณครูเรียกชื่อฉันไกลๆ ในห้วงนิทรา กำลังได้ที่อยู่เลย ถ้ายังไม่อยากบาปตอนนี้อย่าปลุกเลยนะจะคนดี

“นางสาวปริศนา ตื่นเดี๋ยวนี้!” น้ำเสียงพิฆาตปลุกพร้อมกับลงสันหนังสือที่กลางกระหม่อม

“ไ้กกกก!!!” เสียงสันหนังสือสัมผัสกับหนังศีรษะ

“แว้กกก!...ครูสยี้...” O.O!!! นาดาลีตาเหลือกผงกศีรษะยี้มรับสันหนังสือที่กำลังคืบคลานมายังกระหม่อมอีกครั้ง

“นี่มันเวลาเรียน ไม่ใช่เวลานอน ลูกขึ้นแล้วออกไปเดินจงกรมในสนาม

เดี๋ยวนี้!!” ครูสยงพิพากษาลงทัณฑ์จำเลยที่แอบจับคาโต๊ะเรียน ก่อนที่คะแนนฉันจะหายและได้เข้ตัมไปกินที่บ้าน ฉันก็รีบแน่นิ่งลงไปในสนามบาสทันที

“อย่างหนอ เดินหนอ” ฉันซึ่งกำลังเดินย่างเท้าออกเสตีปในวิชาพระพุทธรอบสนามบาส

ทำไมถึงขวยได้ขนาดนี้พะ บะหมี่เกี่ยวกับราดหน้า แถมด้วยลอดช่องในมือเพียงไม่น่าทำกันเลย เพราะพวกแกแท้ๆเซียว นาดาลีเลยต้องอดความสุขอยู่รอบสนามบาส นี่ตื่นะที่ไม่มีนักเรียนลงมาเล่นบาสกันตอนนี้ มีหวังฉันต้องเขมือบลูกบาสตบท้ายแทนขนมขบเคี้ยวอีกแหมงๆ

และสิ่งที่ฉันภาวนาอยู่ในใจก็บังเกิดขึ้น คุณพระเจ้าจอร์จ ช่วยปรีนซ์ด้วยนักเรียนห้องมอสี่ทบหนึ่งกำลังเดินลงมาด้วยชุดพลละ และดูเหมือนเป้าหมายที่ว่าเป็นคือห้องของสนามทั้งสองฝั่ง เมื่อลูกสี่ส้มกระเด็นลงสู่ด้วยน้ำมือของไอ้มะม่วงฟ้าลั่น...ฮึ้ยยย TOT

“อย่างหนอ เดินหนอ ลูกบาสหนอ อย่าลอยมาทางนั้นะหนอ” ฉันท่องอยู่ในใจพลางเหลียวมองเจ้าลูกสี่ส้มอย่างเสียวๆศึระะ เดินจงกรมที่ฝึกให้มนุษย์เรามีจิตใจสงบเยือกเย็นลง แต่สำหรับฉันมันร้อนเหมือนใครเอาไฟมาลนกัน

ไอ้ที่อย่างหนอ เดินหนอสเต็ปเต่าคลาน ตอนนี่เปลี่ยนเป็นชอยถึเหมือนหนอนชาเซียวกระดี๊ปไปอย่างรวดเร็ว เมื่อลูกบาสลอยละลิวพุ่งตรงมายังตำแหน่งอย่างก้าวของฉัน และดูเหมือนมันจะสมควรรักใคร่ฉันเหลือเกิน เจ้าลูกกลมๆ สีส้มๆ ก็ลอยคว้างกลางอากาศก่อนจะหยุดลงที่...

“ปึก!!!”

“โอ้ยยย!” ฉันแหกปากร้องพลางกุมศึระะตัวเอง พยายามนับดาวที่ลอยอยู่รอบตัว ห้าร้อยสี่สิบห้า ห้าร้อยสี่สิบหก ห้าร้อยสี่สิบเจ็ด...และห้าร้อยสี่สิบ...

“ฮ่า...ฮ่า...ฮ่า” เสียงหัวเราะดังขึ้นระงมหยุดอาการคำนวณนับ ได้นักเรียนชายและหญิงห้องมอสี่ทบหนึ่งต่างแหกปากหัวเราะลั่นมองมายังฉันด้วยความขบขันประหนึ่งดู ลาล่า ลูลู่ หรือไม่ก็เจเน็ต ชาว

“หยุดนะ” ฉันตะโกนร้องห้ามก่อนจะหยิบลูกบาส (ของกลาง) ขึ้นมาแล้วถามออกไปดังๆ

“ใคร?”

“...” เงียบ ไม่มีมนุษย์คนไหนในห้องมอสี่ทบหนึ่งออกมารับการกระทำอัน

น่าเกลียด อันที่จริงไอ้ที่น่าเกลียดคือฉันต่างหาก เพราะตอนนี้ฉันปูดโนเหมือนพรินเซนต์อร์ชายผู้มีลมหายใจหอมสดชื่นเหมือนพีดีที เจดีย์

“ใคร! เป็นลูกหมาไร้ใจ ถึงไม่มีใครยอมรับ” ได้ผล คำถามฉันทะทบบเข้าประสาทหูของนักเรียนห้องมอสี่ทับหนึ่ง และผู้กระทำความผิดก็พูดขึ้น

“ฉันเองแหละ มีอะไรมั้ยยัยเควซึ้น อยากเดินจงกรมไม่ดูเองทำไมล่ะ ฮ่าฮ่า” ไอ้มะม่วงฟ้าลั่นแหกปากยอมรับการกระทำพร้อมทั้งพยักพืดให้พวกพ้องช่วยกันอหยังในคำพุดของมัน *ยัวะแล้วนะเพีย! ถึงฉันจะเดินจงกรมแต่ฉันไม่ได้เดินให้นายขว้างลูกบาสใส่หัวนะว้อยยย!..จิดนะ...จิดด*

“ไอ้มะม่วงหยุดเดี๋ยวนี้นะ...หยุดดด”

“ฮ่าฮ่าฮ่า” มันยังคงอ้าปากอวดขี้พินอยู่ และแล้ว...

“ฝัวะ!!!” ลูกบาสลอลยละลิวปะทะหน้า...กราฟ แล้วจุมุกโต้งของกราฟก็ทะลักไหลด้วยสีแดงขัน เหวย! ซวยแล้วตรู ไอ้มะม่วงฟ้าลั่นกำเดาแตกซะแล้ว

“ฟ้าเป็นไรรีเปล่า? ตายแล้วเลือดออกด้วย” ยัยนี่นาคระวนกระวายลูกดีลูกลนดูแผลที่จุมุกก่อนจะเอือมมือเข้าไปแตะ แต่ไม่ทันที่ยัยนี่นาคจะได้แอบแตะอั้งจุมุกที่เต็มไปด้วยเลือดขัน นายมะม่วงฟ้าลั่นก็สะบัดปัดมือนั้นออก พร้อมกับสาวเท้าเดินเข้ามา

“เธอตายยยย” ลั่นคำว่าตาย ไอ้มะม่วงก็จับฉันลากถูไปกับแรงกระเทิงเปลี่ยวของมัน แรงของมันหาได้บันยะบันยังไม่ จับฉันลากถูก่อนจะหยุดลงที่ก๊อกน้ำใกล้โรงยิม TOT

“ยีนเอออยู่ทำไม ทำแผลฉันสิ เธออยากติดคุกรึ๊?” นายฟ้าลั่นพุดหัวนัจด์ซึ่งตอนนี้รูจุมุกของมันเริ่มจะเกรอะกรังด้วยลิมเลือด

“ถ้าแค่นี้ติดคุก ปานนี้คนที่เหยียบหัวแม่ตีนกันคงบานตะไทยอยู่ในคุกแล้วละ” ฉันว่า

“งั้นเธออยากจะให้พี่สาวเธอรู้...” มันแหยหัวข้อ มองหน้าฉันด้วยแววยิ้มเยาะเมื่อมันกำลังจะกำจัดจุดอ่อนของฉัน ...เชิญคะ!

“เงยหน้าสิ” และก็กำจัดจริงๆ ฉันยอมปฏิบัติตามคำสั่ง พยายามกล้ำกลืนฝืนทนปฐมพยาบาลให้ ในใจสบทสาบานว่าชาตินี้จะไม่หลงรักคนหน้าเหมือนกราฟม่วงอีกเด็ดขาด (กราฟ เบญจพี ม่วง พิรมย์พา)

“ดีๆสิ...ฉันเจ็บนะ” นายฟ้าลั่นแหกปากร้องพลางเงยหน้าให้ฉันเช็ดเลือดที่

เกอร์กรังออก ผ้าเช็ดหน้าลายเจ้าตูบกำลังแลบลิ้นเลียแผลเล็กๆของฉัน กำลังเลียเลือดซ้ำ และดูเหมือนมันจะดูดซับเจ้าเลือดซ้ำนั้นจนหมดรู จนหมาน้อยในผ้าเช็ดหน้ากลายเป็นหมาบ้าไปเลย

“เสร็จแล้ว...ไปห้องพยาบาลซะสิ” ฉันพูดเมื่อเสร็จสิ้นภารกิจเช็ดรูจมูก “อ๊ะ มะม่วงหน้ากราฟลูกขึ้นก่อนจะปรายตามองฉันแล้วพูดอะไรบางอย่างที่ทำให้ฉันอยากจะวิ่งไปซื้อเสื้อกันหนาว

“เธอตายแน่เย็นนี้ ยัยควอสชั่น ฉันไม่ยอมให้เธอกับพี่สาวได้ลายนวล” พูดเสร็จก็สะบัดตูดยกย้ายเดินออกไปทันที ปล่อยให้ฉันเริ่มหนาวๆร้อนๆ ในประโยคนั้น...เย็นนี้